

عنوان مقاله:

معیار تعیین مصادیق مستثنی شده از اصل لزوم علم تفصیلی به مورد معامله

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های حقوقی گواه، دوره 2، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حمید بهرامی احمدی - عضو هیئت علمی دانشگاه ولیعصر رفسنجان

مرتضی نجف آبادی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

اگرچه بدون شک در نظام حقوقی ایران و فقه امامیه، اصل لزوم علم تفصیلی نسبت به مورد معامله به همراه تخصیص وارد بر آن مبتنی بر کفایت علم اجمالی در مواردی خاص، پذیرفته شده است؛ اما این بحث که ضابطه ورود چنین تخصیصی چیست؟ محل اختلاف میان صاحب نظران است. چنان که برخی از آنان ضابطه موارد مصرح در قانون را پیشنهاد داده اند؛ عده ای دیگر ضابطه معاملات مبتنی بر مسامحه و نیازهای عمومی مشخص شده از سوی قانونگذار را معرفی کرده اند؛ و برخی نیز احاله به عرف را ضابطه دانسته اند. مقاله پیش رو می کوشد تا پس از نقد و بررسی نظرات مذکور، به ارائه ضابطه نفی غرر به عنوان دیدگاه مختار بپردازد، و مطابق آن حکم نماید که تا جهت تردیدی در معامله، عرفا به حد تحقق مخاطره نرسیده است، معامله در زمره موارد مستثنی شده از اصل لزوم علم تفصیلی به مورد معامله قرار خواهد داشت؛ ولی در غیر این صورت معامله باطل محسوب خواهد شد.

کلمات کلیدی:

مورد معامله، علم اجمالی، علم تفصیلی، نفی غرر، عرف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1262252>

